

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ «Το Φως της Αναστάσεως θα διώξει από την ατμόσφαιρα όλους τους ιούς»

Την 12η Απριλίου 2020 Κυριακή των Βαΐων, η Α.Θ.Μ. ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ Θεόδωρος Β', χοροστάτησε κατά τον Όρθρο και ετέλεσε την θεία Λειτουργία στην Ιερά Πατριαρχική Μονή Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου Αλεξανδρείας.

Συμπαραστατούμενος από τον Πατριαρχικό Επίτροπο Αλεξανδρείας Μητροπολίτη Ναυκράτιδος κ. Νάρκισσο και τον Επίσκοπο Ταμιάθως κ. Γερμανό, ο Αλεξανδρινός Προκαθήμενος τόνισε μεταξύ άλλων ότι «μέσα από την καρδιά μας, πηγάζει η ελπίδα ότι το Φως της Αναστάσεως θα διώξει από την ατμόσφαιρα όλους τους ιούς, για να έλθει ο Υιός και Λόγος του Θεού».

Και ο Πατριάρχης Θεόδωρος προσέθεσε: Αγαπητοί μου Αδελφοί,

Φέτος μπορεί να μην στρώσαμε βάγια για να περάσει ο Ερχόμενος. Φέτος μπορεί να μην ανάψουμε κεριά για να φωτίσουμε τον Νυμφίο. Φέτος μπορεί να μην παρηγορήσουμε την Παναγία στον Γολγοθά. Φέτος μπορεί να μη στολίσουμε με πασχαλιές τον Επιτάφιο. Φέτος μπορεί να μη ράνουμε με αρώματα εκλεκτά το Σώμα της Ζωής. Φέτος μπορεί να μην ανταλλάξουμε τον ασπασμό της αγάπης στα προαύλια των εκκλησιών μας.

Ωστόσο το Φως της Ανάστασης ξεπερνά περιορισμούς, ξεπερνά απαγορεύσεις, ξεπερνά το φόβο που φωλιάζει στις ψυχές των ανθρώπων. Το Φως της Ανάστασης δωρίζεται σε όλους, δικαίους και αδίκους, πιστούς και απίστους, ορθοδόξους και αιρετικούς, χριστιανούς και αλλοθρήσκους. Το Φως της Ανάστασης φωτίζει τις καρδιές όλων εκείνων που μπορούν, παρά τον φόβο, να χωρέσουν στην καρδιά τους τον Αναστάντα Χριστό.

Μήπως και οι Μαθητές του Χριστού δεν φοβούνταν το μίσος των σταυρωτών Του; Μήπως και οι Μαθητές του Χριστού δεν φοβούνταν, μη μπορώντας ακόμη να καταλάβουν με τη λογική του κόσμου το μυστήριο της σωτηρίας; Κι όμως τη λογική του κόσμου ήρθε να πάρει από το χέρι η καθαρότητα της καρδιάς τους.

Τι κι αν λύγισαν την κρίσιμη ώρα, όπως ο Πέτρος; Τι κι αν αμφέβαλαν ακόμα και για την ίδια την Ανάσταση, όπως ο Θωμάς; Η καθαρότητα της καρδιάς τους χώρεσε τα πάντα και φιλοξένησε τελικά την τελεία αγάπη του Κυρίου, που κάνει έξωση στο φόβο.

Έτσι κι εμείς, στο δικό μας υπερώ, μπορεί φέτος να κάνουμε Ανάσταση μυστικά, όπως οι χριστιανοί στις κατακόμβες. Μπορεί φέτος να κάνουμε Ανάσταση απόκρυφα, όπως οι ασκητές στην αιγυπτιακή έρημο. Μπορεί φέτος να κάνουμε Ανάσταση με τα νοερά μάτια της ψυχής μας, όπως οι Έλληνες τα σκοτεινά χρόνια της σκλαβιάς.

Κι όμως ο Αναστάς Κύριος θα έρθει στις καρδιές που ταπεινά θα κάνουν Ανάσταση μπροστά στο καντήλι που φωτίζει το εικονοστάσι του σπιτιού τους. Ο Αναστάς Κύριος θα έρθει στις καρδιές που πυρπολούνται από αγάπη για τον Νυμφίο που σπάει τα δεσμά του ψυχρού μνημείου. Ο Αναστάς Κύριος θα έρθει στις καρδιές που πλημμυρίζουν από ελπίδα ότι Εκείνος, ως άλλος Μωσής, θα σχίσει στα δύο την Ερυθρά θάλασσα της δοκιμασίας.

Ούτως ή άλλως η λέξη Πάσχα σημαίνει διάβαση, απελευθέρωση. Απελευθέρωση από το σκοτάδι του φόβου και διαπεραίωση στο φως, στη γη των υποσχέσεων του Θεού. Και φέτος Πάσχα θα ζήσουν μόνο οι πιστοί εκείνοι, που, παρά τη δυσκολία του μυαλού, παρά τη δυσκολία της πανδημίας, θα ανοίξουν τις καρδιές τους και, κρατώντας αναμμένες τις λαμπάδες της ψυχής τους, θα προσκυνήσουν «την του Χριστού Αγίαν Ανάστασιν», τη Λαμπρή, την ημέρα «ην εποίησεν ο Κύριος», την ημέρα που έντυσε με φως την κτίση και τα πέρατα!

Κι αν πιστεύουμε ότι ο φόβος μας ξεπερνά το φως και την αγάπη του Θεού, ας

θυμηθούμε ότι ο ληστής της ενδεκάτης ώρας ξεπέρασε τον φόβο, πίστεψε στην ελπίδα και έγινε ο πρώτος οικιστής του Παραδείσου. Και αφού ξεπεράσουμε το φόβο μας, ας κάνουμε το ελάχιστο, ας ενισχύσουμε δηλαδή αυτόν που έχει ανάγκη τις δύσκολες αυτές ώρες.

Ο Χριστός μας είπε: «Όταν παραθέτεις γεύμα η δείπνο, μη προσκαλείς τους φίλους σου, ούτε τους αδελφούς σου, ούτε τους συγγενείς σου, ούτε τους πλουσίους γείτονές σου... Αλλά όταν κάνεις τραπέζι και υποδέχεσαι φιλοξενουμένους, προσκάλεσε πτωχούς, αναπήρους, χωλούς, τυφλούς.» (Λουκ. 14:13-14).

Και το ξέρω, ότι αυτή την Λαμπρή δεν μπορούμε να ανοίξουμε τις πόρτες του σπιτιού μας. Παρά τούτα μπορούμε να βοηθήσουμε: ένα μήνυμα στον άρρωστο, ένα τηλεφώνημα στον μοναχικό, μια τσάντα με τρόφιμα αφημένη στο κατώφλι του αναγκασμένου, ένα πιάτο φαγητό στο προσκέφαλο του άστεγου.

Γιατί άραγε να ανοιχτούμε σε όλους αυτούς που έχουν ανάγκη, όταν όλοι μας παρακινούν να κλειστούμε στον εαυτό μας; Την απάντηση έδωσε ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας, Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων: «Διότι αυτοί πράγματι μπορούν να μας βοηθήσουν να κληρονομήσουμε την Βασιλεία των Ουρανών.»

Δεν είναι λοιπόν μόνο ότι αδελφοί μας έχουν την ανάγκη μας. Πολύ περισσότερο έχουμε εμείς την ανάγκη τους, διότι οι αναγκασμένοι αδελφοί μας, οι αδελφοί μας που είναι μόνοι, ανήμποροι, στο κρεβάτι του πόνου σε νοσοκομεία, είναι που κρατούν τα κλειδιά του Παραδείσου.

Κι όταν το κάνουμε ας θυμηθούμε ότι μνημόσυνο κάνουμε και για τους όλους εκείνους που δεν τα κατάφεραν κι έφυγαν από κοντά μας για να συναντήσουν τον Χριστό στη Βασιλεία των Ουρανών.